

tage nogen særegen Reservation — hvilket heller ei ved Finantslovens Vedtagelse da den jo kun gjælder for det enkelte Finantsaar, behøvedes — men for at man ikke af Taushed herom skulde kunne ulede Noget som helst til Fordeel for Benyttelsen af Grundsaetninger, hvorpaa hiin Inddeling i den her omhandlede Finantslov muligens ere støttede, ved følgende Finantslove og langt mindre som Regel ved den endelige Opgjørelse af det her omhandlede høist vanskelige Spørgsmaal om hvad der bør være fælles og hvad der bør være særegent.

Saa meget antages at fremgaae af Forholdet, at det særegne Forslag til Finantslov for Kongeriget maa føre til et for Kongeriget særegent Resultat. Forslaget er bygget paa, eller gaaer ud fra den Antagelse, at Monarkiet har fælles Finanser og enhver Landsdeel desuden sit eget Finantsvæsen, hvilke dog alle styres af den samme Minister, der for Kongerigets Vedkommende har at anfægge Regnskabet til Rigsdagen i Henhold til den Finantslov, der vedtages. Naar alle Udgifter, der i Forslaget ere beregnede for Kongeriget, de som fælles ansatte med $\frac{1}{3}$, de særegne for sig selv, fratrækkes de paa lige Maade beregnede fælles og særegne Indtægter, vil der fremkomme et Overskud, der alene tilhører Kongeriget. At dette er Resultatet, er, saavidt vides, ikke benægtet af Noget. Der har derimod været forskellige Meninger i Folkethinget om Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af at udtale dette i Forslaget, saaledes som skeet er i § 38. Nærværende Udvalg antager, at den bør bibeholdes.

Da Udvalget ikke har fundet Anledning til at stille Endringsforslag til noget Punct i det foreliggende Finantsforslag, har det kun endnu et Par Bemærkninger at fremsætte ved nogle af de enkelte Paragrapher.

Bet. § 2, A. 1. A. r. Jægerspris. Efter det skrevne Underbilag til Domainerne var der

foreslaaet en Eftergivelse af 700 Rd. 60 Sk. i Forpagtningsafgiften af Gaarden Christiansminde under Jægerspris Gods, i Anledning af det Tab, Forpagteren har lidt i Sommeren 1852 paa sin Høst, som Følge af en Hægelbygges Doelæggelser. Folkethingets Udvalg har (Bet. Side 213—14) indstillet, at denne Udgift ikke bevilges, hvilket ved Afstemning i Folkethinget er vedtaget (Id. S. 212). Men i Motiveringen, Side 213, er Beløbet opført med 700 Rd. og i Endringsforslaget Side 256 er Summen opført med 600 Rd. Dette har havt til Følge, at den hele Udgift, som oprindeligt var 5696 Rd. 60 Sk., er opført med 5096 Rd. 60 Sk., istedetfor med 4996 Rd. Da Udvalget ikke har Tvivl om, at den hele Eftergivelse til Forpagteren er nægtet, at kun en Skrivefeil indløbet ved Tallene, og at Finantsministeriet opfatter Afstemningen paa denne Maade, anseer Udvalget det tilstrækkeligt, foreløbigt at have gjort opmærksom herpaa.

I Anledning af § 2, A. 1, B. 4 Forpagtningsafgift af Fisseri, har Udvalget søgt Oplysning om Fisseriet i Limfjorden og den Commission, der blev udnævnt den 10de November 1847. Det fremgaaer af de meddelte Actstykker, at Commissionen formedelst de mellemkommende Krigsbegivenheder maatte udsætte sine Arbejder, men i Efteraaret 1850 optog dem og har endt sine Forhandlinger den 13de Juli 1851 og indsendt til Ministeriet et Lovforslag om denne Sags Ordning. Udvalget har anseet det hensigtsmæssigt at henlede Opmærksomheden paa dette Forarbejde, for at erfare, om Ministeriet snart vil være i Stand til at bringe Sagen til Ende ved Forelæggelse af et Lovforslag.

I Lovudkastets § 21 er opført som Udgift til Pensjonsvæsenet $\frac{1}{3}$ af 1,527,000 Rd. med 916,320 Rd., hvorved Udvalget har fundet Anledning til at gjentage den Bemærkning, som derom findes i Betænkningen af